

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci

žalobce: J. B.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. března 2021, č. j. KUKHK-7264/DS/2019/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání původní žalobkyně J. B., proti usnesení Městského úřadu Dobruška (dále též jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 5. 9. 2018, č. j. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-27, a toto usnesení potvrdil. Správní orgán prvního stupně jím zastavil řízení o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného osobního motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, xx (dále také

jen „Vozidlo“), zahájeného na základě obnovy řízení o schválení technické způsobilosti předmětného Vozidla rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 22. 9. 2016, č. j. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-3, které nabylo právní moci dne 22. 12. 2016. Správní orgán prvního stupně řízení zastavil s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), tedy z důvodu, že se původní žádost žalobce stala bezpředmětnou, neboť k 1. lednu 2015 došlo ke změně právní úpravy obsažené v zákoně č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o podmínkách provozu na pozemních komunikacích*“). Po této novelizaci již jednotlivě dovezené silniční vozidlo, u něhož je státem poslední registrace jiný členský stát, nepodléhá samostatnému posuzování v režimu schvalování technické způsobilosti.

II. Podstata žalobního návrhu

2. Včas podanou žalobou se původní žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhla jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. Původní žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vydané v rozporu se správním řádem a se zákonem o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Dle ní nezákonně v dané věci postupoval již správní orgán prvního stupně, proto ho měl žalovaný zrušit podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Tím, že prvostupňové rozhodnutí potvrdil, zkrátil původní žalobkyni na jejích právech. Žalovaný dle ní porušil povinnost respektovat základní zásady správního řízení, zejména zásadu legitimního očekávání a zásadu materiální pravdy.
4. Namítla, že technický průkaz Vozidla je obsahem správního spisu. Správnímu orgánu prvního stupně byl navíc doložen tzv. COC list k předmětnému Vozidlu, vyžádaný od společnosti ŠKODA AUTO a.s. Ten prokazuje, že Vozidlo má schválenou technickou způsobilost pro provoz na pozemních komunikacích. Pokud tedy bylo doloženo, že Vozidlo je technicky způsobilé pro provoz na pozemních komunikacích, neuplatní se judikatura Nejvyššího správního soudu, dle které vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem, nemůže být bez dalšího ponecháno v provozu na pozemních komunikacích. Se skutečností, že v rámci správního řízení byl tzv. COC list předložen, se správní orgány nijak nevypořádaly a z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu nelze původní rozhodnutí nahradit v rámci obnoveného řízení věcně novým rozhodnutím.
5. Původní žalobkyně uvedla, že v napadeném rozhodnutí absentuje úvaha ohledně toho, proč správní orgán prvního stupně požadoval předložení dokumentů, které přitom byly již po uplynutí 7 let po odhlášení Vozidla v Německu zlikvidovány.
6. Dle původní žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nijak nevyvrátil tvrzení uvedená v odvolání. Nevypořádal se s tím, že ve výroku usnesení absentuje datum první registrace předmětného Vozidla; že z protokolu o technické prohlídce ze dne 4. 2. 2019 vyplývá datum první registrace Vozidla dne 3. 2. 2000; a že

správní orgán prvního stupně argumentuje doklady, které přitom zákon obligatorně vyžaduje pro schválení technické způsobilosti vozidla, nikoliv pro jeho registraci.

7. Závěrem žaloby odkázala na internetové stránky Ministerstva dopravy a přirovnala řešenou věc k problematice registrace traktoru českého výrobce, který má schválenou technickou způsobilost, ale byl po nějakou dobu provozován v zahraničí bez registrace, a nelze použít standardní institut přeregistrace vozidel mezi členskými státy. V takovém případě totiž lze prokázat již dříve udělené schválení v Československu s platností i v České republice. Nedochází pak k uplatnění § 34 a § 35 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Uvedené lze přitom dle původní žalobkyně vztáhnout i na řešenou věc. Vozidlu, které bylo řádně vyrobeno, schváleno, vyvezeno a dovezeno zpět do České republiky (má tedy homologaci již od výrobce), nebrání nic v jeho užívání v provozu na pozemních komunikacích a ani jeho registraci v evidenci silničních vozidel.
8. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.
9. V průběhu soudního řízení původní žalobkyně zemřela. Dne 1. 4. 2022 bylo zdejšímu soudu doručeno usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 31. 3. 2022, č. j. 20 D 1037/2021-62, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2022 a kterým byla schválena dohoda dědiců původní žalobkyně o rozdělení její pozůstalosti. Z něj plyne, že Vozidlo, kterého se toto řízení před krajským soudem týká, zdědil J. B., syn původní žalobkyně, který se tak stal jejím právním nástupcem. O jeho procesním nástupnictví v této věci krajský soud rozhodl usnesením ze dne 17. 6. 2022, č. j. 30 A 37/2021-70, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2022.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 6. 2021 uvedl, že podle § 100 odst. 4 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím z moci úřední obnoví, pokud bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem. Tento důvod byl naplněn, neboť rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, č. j. 10 T 46/2014-18856, který nabyl právní moci dne 29. 7. 2014, byl bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dobruška shledán vinným spácháním přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákoník*“), kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, za protiprávní schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla uvedeného výše. Tento postup povolení obnovy řízení byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 45/2017-36.
11. Správní orgán prvního stupně neshledal, že by byly dány důvody opodstatňující zastavení řízení s ohledem na ochranu práv nabytých v dobré víře, a s ohledem na předcházení vzniku újmy na straně žalobce, neboť veřejný zájem jednak na řádném výkonu veřejné správy na úseku provozu vozidel na pozemních komunikacích, a jednak na provozování výhradně těch vozidel, která splňují zákonné požadavky stanovené pro technickou způsobilost, nemůže být převážen dobrou vírou účastníků řízení, coby dotčených osob, či jejich potencionální újmu.

12. Správní orgán prvního stupně i s ohledem na poslední vývoj soudní praxe znovu vyhodnotil, že bylo-li obnoveno řízení o technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, nelze nyní bezprostředně rozhodovat o novém zápisu údajů do registru vozidel, resp. o výmazu údajů, které jsou v tomto registru aktuálně vedeny. Vše tedy muselo zůstat v mezích regulace schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného Vozidla, které bylo též předmětem rozhodnutí o obnově řízení v nynější kauze.
13. V návaznosti na to uvedl, že k 1. 1. 2015 došlo ke změně právní úpravy obsažené v zákoně o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Po této novelizaci již silniční Vozidlo, jehož se toto řízení týká, nepodléhá samostatnému posuzování v režimu schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla dle § 34 a § 35 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích. Dle § 34 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona totiž platí, že: *„Technická způsobilost jednotlivě dovezeného silničního vozidla se neschvaluje podle této hlavy (rozumí se hlava IV. zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích), pokud se jedná o silniční vozidlo, u něhož je státem poslední registrace jiný členský stát.“* Dle § 2 odst. 17 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích se členským státem rozumí členský stát Evropské unie, jiný smluvní stát Dohody o Evropském hospodářském prostoru a Švýcarská konfederace.
14. Zákon o podmínkách provozu na pozemních komunikacích účinný ke dni, kdy bylo vydáno prvotní rozhodnutí o schválení technické způsobilosti v § 34 odst. 3 písm. a) takto uváděl, že: *„Žádost o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, které bylo provozováno v jiném státě, musí být doložena těmito doklady: osvědčením o registraci silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla a technickým průkazem silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla, pokud byl vydán.“* Dle aktuálně účinného § 6 odst. 5 písm. a) bod 3 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích pak platí, že: *„K žádosti o zápis silničního vozidla do registru silničních vozidel žadatel přiloží doklad o technické způsobilosti vozidla, kterým je osvědčení o registraci silničního vozidla vydané jiným členským státem a, byl-li vydán, i technický průkaz tohoto silničního vozidla.“*
15. Žalovaný považuje za odpovídající vycházet ve světle ustanovení § 34 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání původního rozhodnutí, a ustanovení § 6 odst. 5 písm. a) bod 3 zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, v aktuálně účinném znění, z faktu, že k Vozidlu bylo ve Spolkové republice Německo vydáno jak osvědčení o registraci vozidla, tak technický průkaz.
16. Na základě výše uvedeného se již schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla netýká, a to s ohledem na jeho předchozí registraci v jiném členském státě. Pokud by byla žádost o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla podána nyní, nemohl by o ní správní orgán prvního stupně rozhodnout, neboť se řízení nenachází ve fázi bezprostředně navazující na podání žádosti a v jehož rámci zároveň právní úprava přímo ve vztahu k tomuto Vozidlu nedává možnost rozhodnout o ne/schválení jeho technické způsobilosti.
17. Podle § 100 odst. 4 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím z moci úřední obnoví, pokud bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem. Obecně pak postup navazující na toto ustanovení umožňuje toto původní rozhodnutí, kterého bylo dosaženo trestným činem, nahradit v rámci

obnoveného řízení věcně novým, již nezatíženým, rozhodnutím. Toto však již nebylo v tomto případě možné, neboť správní orgán prvního stupně nemá pravomoc rozhodnout ve věci samé. Taková žádost se tedy stala dle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu věcně bezpředmětnou.

18. Uvedl, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Skutkový stav věci

20. Dne 14. 5. 2007 vydal Městský úřad Dobruška rozhodnutí č. j. MUD 4077/2007 OD/RA-2, které nabylo právní moci téhož dne, jímž byla schválena technická způsobilost Vozidla. K Vozidlu dále vydal čistopis technického průkazu č. UB 811536 a zadal údaje do registru silničních vozidel.
21. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, č. j. 10 T 46/2014- 18856, byl bývalý zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, odboru dopravy a silničního hospodářství, shledán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Rozsudek nabyl právní moci dnem 29. 7. 2014.
22. S ohledem na bezprostřední vazbu mezi trestnou činností úřední osoby a vydáním citovaného správního rozhodnutí postupoval Městský úřad Dobruška z úřední povinnosti podle § 100 odst. 1 správního řádu a zahájil řízení o obnově, a to dne 1. 9. 2016. Řízení o obnově bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, č. j. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-3, které nabylo právní moci dne 22. 12. 2016, s tím, že byla nařízena obnova původního řízení o schválení technické způsobilosti Vozidla.
23. Správní orgán prvního stupně (poté, co jemu nadřízený krajský úřad vymezil v souběžně projednávaných věcech pokyny, dle nichž měl prvoinstanční správní orgán postupovat, a ten podle těchto pokynů postupoval) obnovené řízení usnesením ze dne 5. 9. 2018, č. j. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-27, zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu s tím, že daným rozhodnutím se s ohledem na okolnosti věci ruší i původní rozhodnutí o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla, které je předmětem tohoto řízení. Tímto rozhodnutím tedy bylo původní rozhodnutí o schválení technické způsobilosti podle § 102 odst. 9 správního řádu zrušeno a správní orgány konstatovaly, že vozidlo nadále nelze považovat za splňující veškeré zákonné požadavky na jeho provozování, neboť byla zpochybněna jeho technická způsobilost.
24. Odvolání žalobce proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 1. 2019, č. j. KUKHK-37030/DS/2018/Er, zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V návaznosti na to vydal Městský úřad Dobruška dne 21. 1. 2019 usnesení o zrušení zápisu Vozidla v registru vozidel.

25. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 30 A 26/2019-58, rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č. j. KUKHK-37030/DS/2018/Er, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal vady řízení spočívající v tom, že každý ze správních orgánů shledal jiný důvod pro zastavení řízení. Žalovaný důvody pro zastavení uváděné správním orgánem prvního stupně ignoroval a obsah prvostupňového rozhodnutí interpretoval nepravdivě tak, že k zastavení mělo dojít na základě § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. proto, že žalobce v určené lhůtě nedodal správnímu orgánu chybějící doklady. V důsledku této vady řízení se rozhodnutí žalovaného stalo nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost.
26. Dne 1. 3. 2021 žalovaný vydal pod č. j. KUKHK-7264/DS/2019/Kj nové rozhodnutí, kterým odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 5. 9. 2018, č. j. MUD 3762/2016 ODSVV/RP-27, zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

Právní posouzení

27. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Následně se věnoval věcným námitkám vztahujícím se k projednávané věci, a to v kontextu důvodů, pro které bylo správní řízení v posuzované věci zastaveno.
28. Přednostně se soud zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
29. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že žalovaný řádně nevypořádal odvolací námitky.
30. Soud připomíná, že správní orgán je povinen rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit a vypořádat se se vznesenou argumentací. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodující a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem ve svých úvahách postupoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je přitom vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
31. Přehlédnout nelze ani fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Nejvyšší správní soud se již v minulosti opakovaně vyslovil k tomu, jaké minimální kvality musí vykazovat odůvodnění soudního rozhodnutí. Například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, uvedl, že *„[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že*

vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“ Obdobně se z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009-98, podává, že orgán, který se vypořádává s argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá. Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Obstojí totiž rozhodnutí, které sice nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 1412/11). Těmto minimálním požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá.

32. Důvodem, proč bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně správní řízení o žádosti zastaveno, je skutečnost, že správní orgán prvního stupně pozbyl pravomoc předmětné řízení vést, což ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil. Z tohoto důvodu dle soudu nebylo třeba podrobně vyvracet jednotlivě všechny argumenty obsažené v odvolání, které nijak nereflktují skutečnost, že řízení bylo zastaveno z důvodu bezpředmětnosti žádosti. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, je z něj zřejmé, jakými úvahami byl žalovaný veden a proč považoval odvolací námítky za mylné. Proto nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s jeho závěry, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.
33. Dále žalobce namítl, že v průběhu správního řízení správnímu orgánu prvního stupně doložil tzv. COC list k předmětnému Vozidlu, který má namísto požadovaného technického průkazu a osvědčení o jeho registraci prokazovat, že Vozidlo má schválenou technickou způsobilost pro provoz na pozemních komunikacích. Rovněž namítl, že v napadeném rozhodnutí absentuje úvaha ohledně toho, proč správní orgán prvního stupně požadoval předložení dokumentů, které přitom byly již po uplynutí 7 let po odhlášení Vozidla v Německu zlikvidovány. Žalobce dále tvrdil, že obsahem správního spisu je správními orgány požadovaný technický průkaz.
34. K důvodům, pro které bylo předmětné správní řízení zastaveno, krajský soud nejprve poukazuje na ustanovení § 34 odst. 2 písm. a) zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném od 1. 1. 2015, které stanoví: *„Technická způsobilost jednotlivě dovezeného silničního vozidla se neschvaluje podle této hlavy, pokud se jedná o silniční vozidlo, u něhož je státem poslední registrace jiný členský stát.“*
35. Krajský soud k tomu rekapituluje, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 20. 1. 2021, č. j. 30 A 26/2019-58, bylo v této věci pro vady řízení zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č. j. KUKHK-37030/DS/2018/Er. Správní orgán prvního stupně totiž správní řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy proto, že žádost o schválení technické způsobilosti Vozidla se stala zjevně bezpředmětnou, avšak žalovaný ve zrušeném rozhodnutí tento důvod ignoroval a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně interpretoval tak, že správní řízení bylo zastaveno z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to kvůli nedodání chybějících dokladů správnímu orgánu ze strany žalobce. Krajský soud tedy shledal původní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost a zrušil je dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S jeho zrušením současně žalovanému uložil, aby v dalším řízení tuto vadu odstranil a srozumitelným

důvodem objasnil, zda souhlasí s důvody, které vedly správní orgán prvního stupně k zastavení řízení. Soud ověřil, že touto vadou napadené rozhodnutí již netrpí. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž uvádí, že ten správní řízení zastavil z důvodu, že žádost o schválení technické způsobilosti Vozidla se stala bezpředmětnou. Tento důvod se shoduje i s tím, co žalovaný obsáhnul do vlastního právního hodnocení. Na straně 7 napadeného rozhodnutí je vysvětleno, že zákon o podmínkách provozu na pozemních komunikacích byl ke dni 1. 1. 2015 novelizován tak, že jednotlivě dovezené silniční vozidlo nepodléhá samostatnému posuzování v režimu schvalování technické způsobilosti podle hlavy IV. tohoto zákona, pokud se jedná o vozidlo, u něhož je státem poslední registrace mj. jiný členský stát Evropské unie. Vzhledem k tomu, že předmětné Vozidlo bylo již v minulosti registrováno ve Spolkové republice Německo, kde mu bylo vydáno osvědčení o registraci vozidla i technický průkaz, je toto ustanovení aplikovatelné na Vozidlo žalobce. Aktuální právní úprava správním orgánům nedává možnost rozhodnout o jejím ne/schválení, jelikož se předmětného Vozidla již netýká. S těmito závěry se ztotožňuje i krajský soud.

36. Ke vzneseným námitkám krajský soud vzhledem k výše uvedenému poukazuje na to, že správní řízení ve věci nebylo zastaveno z důvodu, že žalobce správnímu orgánu nedodal požadované dokumenty. I kdyby tomu tak bylo, uvedené žalobní námitky by obstát stejně nemohly, neboť technický průkaz ani osvědčení o registraci Vozidla žalobce v průběhu správního řízení nepředložil. Tzv. COC list tyto listiny nenahrazuje.
37. Co se týká námitky, že obsahem správního spisu je správními orgány požadovaný technický průkaz, tak dle soudu je pravdou, že součástí správního spisu je technický průkaz (Fahrzeugbrief č. CX 359023), jde však o padělek, jak vyplývá z odborného vyjádření o posouzení pravosti dokladu, které správní orgán do spisu založil spolu s dotyčným technickým průkazem. Ostatně právě padělání dokumentů předložených správnímu orgánu prvního stupně v rámci řízení o schválení technické způsobilosti Vozidla bylo důvodem, proč byl bývalý zaměstnanec správního orgánu prvního stupně shledán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, což následně vedlo k nařízení obnovy správního řízení (viz odst. 21 a 22 tohoto rozsudku).
38. Námitky žalobce tedy nemohly mít naději na úspěch, jelikož nijak nereflektují skutečnost, že správní řízení ve věci bylo zastaveno z důvodu bezpředmětnosti žádosti poté, co správní orgán prvního stupně pozbyl pravomoc ve věci rozhodnout, a žádosti se proto ani věcně nezabýval.
39. Ze stejného důvodu soud vyhodnotil jako nedůvodnou i námitku týkající se přirovnání věci k registraci traktoru provozovaného dříve v zahraničí. Krajský soud ponechává stranou, že sdělení Ministerstva dopravy, na které žalobce odkázal, se týká problematiky registrace zvláštních vozidel, nikoliv vozidel silničních. Soud považuje za důležité zdůraznit, že dle odkazovaného sdělení Ministerstva dopravy je vhodným způsobem registrace vozidla postup podle § 6 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Sám žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí na straně 7 uvedl, že z důvodu změny právní úpravy ke dni 1. 1. 2015 nově nedochází k samostatnému schvalování technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla podle § 34 a § 35 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nýbrž dochází k registraci vozidla podle § 6 odst. 5 písm. a) bod 3 tohoto zákona. Stejnou informaci podává i prvostupňové rozhodnutí taktéž na straně 7. Jinými slovy správní orgány, stejně

jako žalobce uvádějí, že na jednotlivě dovezené silniční vozidlo z jiného členského státu dopadá postup podle § 6 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, tedy zápis silničního vozidla do registru vozidel. Proto soud opakovaně uzavírá, že považuje postup správního orgánu prvního stupně, který správní řízení zastavil z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti, za správný.

40. Dle krajského soudu tedy neexistují důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

41. Výrok o náhradě řízení je odůvodněn § 60 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl ve věci úspěšný. Žalovaný správní orgán měl sice ve věci úspěch, ale žádné náklady nad rámec úřední činnosti mu nevznikly a jejich náhradu neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. září 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

